

Rose

ฝ่ามิตีประตุมรณะ

死亡万花筒

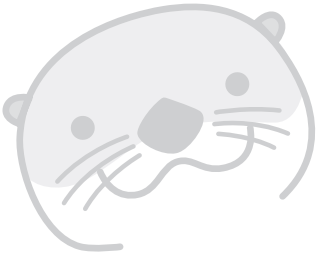
เล่ม 3

ซีจื่อซวี 西子绪

เขียน

ซีวเจิน

แปล

ทดลองอ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ภายในฟอร์มนี้มีข้อมูลที่น่าสนใจมากมาย หลินชีวสือเข้ามาอ่านทุกวันจนกลายเป็นนิสัย เขาหยิบลูกอมบนโต๊ะใส่ปากก่อนจะเริ่มเคลียร์เมาส์ไล่อ่านแต่ละกระทู้

กระทู้จำนวนมากประกอบด้วยเรื่องราวหลากหลายประเภท

มีทั้งกระทู้พูดคุยเกี่ยวกับภายในมิติประตุมรณะ กระทู้เล่าเรื่องตำนานต่างๆ

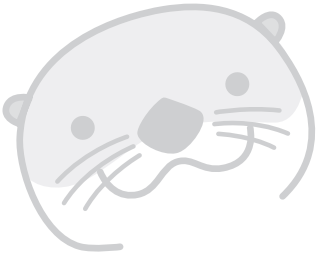
ทั้งยังมีกระทู้หาเพื่อนใหม่ หลินชีวสืออ่านอย่างเพลิดเพลิน

—ซีจื่อซวี

คำนำสำนักพิมพ์

ฝ่ามิติประตุมรณะ เล่ม 3 เป็นครั้งแรกที่หลินชิวสื่อรับงานจากผู้ว่าจ้าง เข้าสู่มิติประตู และเป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามิติประตูโดยไม่มีหรวนหนานจู่ และงานแรกที่รับเขาก็ 'โดนหลอก' เสียแล้ว ทั้งๆที่หรวนหนานจู่เคยเตือนไว้แล้วว่าอย่าเชื่อใคร แต่หลินชิวสื่อก็คิดไม่ถึงว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้ และยิ่งไปกว่านั้นยังมีสิ่งไม่คาดฝันยิ่งกว่าเกิดขึ้นกับเขาด้วย

แล้วเขาจะพาชีวิตตัวเองและผู้ว่าจ้างออกมาจากมิติประตูได้หรือไม่ ติดตามได้ในเล่มนะคะ

กดลองอ่าน

Rose

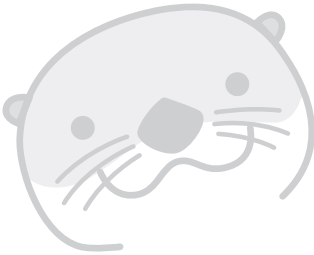
จากใจผู้เขียน

希望心有所成, 万事胜意

ขอให้สมหวังดังปรารถนาและขอให้ประสบความสำเร็จในเรื่องต่างๆ

ชื่อชวี

จากใจผู้แปล

ตั้งแต่ที่เริ่มแปลนิยายเรื่องนี้ก็รู้สึกเหมือนได้เข้ามิติประตู่ไปพร้อมกับ หลินชิวสือ เริ่มจากการเป็น 'มือใหม่' ของมิติประตู่ ได้เรียนรู้และเติบโตไปพร้อมๆ กัน นอกจากหลินชิวสือแล้ว ตัวละครอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นหรววนหนานจู่ เจิงเซี่ยนหลี่ เจิงอี้เซี่ย ถานจ่าวจ่าว และตัวละครอื่นๆ ไม่เว้นแม้แต่บรรดาปีศาจในมิติประตู่ ล้วนเป็นตัวละครที่มีเสน่ห์ที่ทำให้ทั้งหัวเราะและร้องไห้ไปกับเรื่องราวของพวกเขา

ตลอดเวลาที่แปล สิ่งที่เราได้รู้สึกได้อย่างชัดเจนคือ ความหลงใหล แปลไปก็อดที่จะแหงนมองด้านบนไปด้วยไม่ได้ว่ามีตัวอะไรเกาะอยู่บนเพดานหรือเปล่า แต่สิ่งที่มีมากกว่าความหลงใหลคือ ความสนุก และความลุ้นระทึกที่ว่าหลินชิวสือจะออกจากมิติประตู่กลับสู่โลกความจริงได้อย่างไร

สุดท้ายนี้ หวังว่าผู้อ่านจะสนุกสนานไปกับโลกแห่งประตู่ทั้งสิบสองบาน มาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยคนที่ต้องเข้ามิติประตู่ไปพร้อมกันนะคะ

ชีวจิน

ທດສະຍານ

บทที่ 63

ประตูที่ใจ

เวลาที่จะต้องเข้าไป ในมิติประตูใกล้เข้ามาทุกวัน การเตรียมการของหลินชีวิตลือกับหรวนหนานจู่เองก็เกือบจะเรียบร้อยหมดแล้ว

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่หลินชีวิตลือจะเข้าไปประตูไปพร้อมกับผู้ว่าจ้างทางเว็บไซต์ หรวนหนานจู่บอกว่า งานจากเว็บไซต์มีความเสี่ยงสูง ดังนั้นระหว่างที่อยู่ในมิติประตูจึงต้องปกปิดตัวตนให้ดี ถ้าข้อมูลส่วนตัวเปิดเผยออกไปจะยุ่งยากมาก แต่หลินชีวิตลือสงสัยว่าหรวนหนานจู่พูดเช่นนั้นเพื่อใช้เป็นข้ออ้างให้เขาแต่งหญิงมากกว่า

แต่หลังจากเห็นว่าหรวนหนานจู่เองก็แต่งตัวเป็นผู้หญิง หลินชีวิตลือก็พลันรู้สึกพอใจใจที่ได้รับความอยู่ดีธรรมของตนได้รับการเยียวยา

เฉิงเขียนหลี่เหมือนจะเดาได้ว่าหลินชีวิตลือคิดอะไร จึงเตือนให้เขายึดมั่นในอุดมการณ์ดั้งเดิมของตัวเองไว้ อย่าให้ถูกทำลายลงเพราะความน่ากลัวของหรวนหนานจู่

หลินชีวิตลือมองหน้าเด็กหนุ่มโดยไม่พูดอะไร

“ทำไมไม่สนใจผม...” เฉิงเขียนหลี่ถาม

หลินชีวิตลือพิมพ์ข้อความในโทรศัพท์ [กำลังแสดงเป็นคนในบัญชี]

เฉิงเขียนหลี่ “...” หลินชีวิตลือ คุณกลัวจนดูไม่กลับแล้วละ

บางครั้งการปรับตัวได้ดีเกินไปก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องดี

หลังจากใส่เตรสอยู่ในวิลลัมมาหลายวัน หลินชีวิตลือก็ได้เข้ามิติประตู

เสียที เขากำลังนั่งรับประทานอาหารอยู่ จู่ๆ ก็สัมผัสได้ถึงความรู้สึกยากจะอธิบายอันแสนคุ้นเคย ชายหนุ่มวางตะเกียบในมือลง ก่อนหันกายไปเปิดประตูบานหนึ่งในวิลล่าตามใจชอบ เขาแทบจะไม่แปลกใจเลยเมื่อเห็นทิวทัศน์หลังประตูเปลี่ยนไปเป็นประตูเหล็กสิบสองบาน

ประตูของผู้ว่าจ้างรายนี้มีกระดาดปิดอยู่ทั้งสิ้นห้าประตู ประตูที่เปิดได้มีเพียงบานเดียวเท่านั้น อีกหกประตูที่เหลือยังไม่สามารถเปิดได้

หลินชีวิตลือสุดลมหายใจเข้าเต็มปอดก่อนจะจับลูกบิดประตู ออกแรงหมุนเบาๆ

ประตูเปิดอ้าออกตามแรง แล้วภาพตรงหน้าของหลินชีวิตก็เปลี่ยนไปทัศนียภาพโดยรอบกลายเป็นทางเดินยาวสายหนึ่ง มันดูเหมือนจะเป็นบันไดในชั้นใต้ดินซึ่งมีกลิ่นอับชื้นของเชื้อราอบอวลอยู่ในอากาศ บันไดนี้ยาวมากราวกับจะไม่มีจุดสิ้นสุด หลินชีวิตค่อยๆ เดินขึ้นไปอย่างช้าๆ เลี้ยวผ่านโค้งแล้วโค้งเล่าจนกระทั่งเห็นคนหลายคนยืนรออยู่ตรงห้องโถง

หลินชีวิตถอดกำไลข้อมือออกพลงสำรวจรอบตัวไปด้วยเพื่อยืนยันสถานที่ที่ตัวเองกำลังอยู่ ซึ่งก็คือสถานพักฟื้นผู้ป่วยตามที่ระบุไว้ในคำใบ้ นั่นเอง ถึงที่นี่จะเป็นแค่สถานพักฟื้น ทว่ากลับมีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อประเภทหนึ่งอันเป็นเอกลักษณ์ของโรงพยาบาล และมีเตียงผู้ป่วยที่ถูกกั้นตั้งให้เห็นอยู่ทุกหนทุกแห่ง ตอนที่หลินชีวิตเดินผ่านเตียงผู้ป่วยหลังหนึ่ง เขาเห็นกระถางคราบเลือดสีน้ำตาลแห้งกรังบนนั้น

เวลานี้มีคนมารวมตัวกันอยู่ทั้งสิ้นแปดคน เมื่อรวมเขาเข้าไปอีกคนหนึ่งก็เป็นเก้า มีทั้งคนที่พอเห็นเขาก็มองเมินอย่างไม่สนใจ และมีทั้งคนที่เมื่อเห็นเขาแล้วกลับเริ่มมองประเมินอย่างสนใจขึ้นมา ในส่วนลึกของสายตาดังกล่าวแฝงความนัยบางอย่างอยู่จางๆ แต่หลินชีวิตกลับไม่เปลี่ยนสีหน้า ทำเป็นไม่เห็นแววตาเหล่านั้น

มีคนคนหนึ่งตรงมาหาหลินชีวิต ส่งยิ้มพร้อมยื่นมือออกมา “สวัสดีครับ ผมชื่อเจียงอิงรู่ย จะขอทำความรู้จักคุณได้ไหม”

หลินชีวิตพิมพ์ข้อความลงในโทรศัพท์ [ขอโทษค่ะ ฉันพูดไม่ได้ ฉันชื่อหลินชีวิต]

“อ๊ะ ขอโทษครับ คุณเข้าประตูมาเป็นครั้งที่เท่าไรเธอ”

[ครั้งที่หก]

เจียงอิงรู่ยจะสั่นใจหลินชิวลือมาก แม้อีกฝ่ายจะทำเนียนซาใส่ ก็ยังไม่รีบจากไป จนสุดท้ายหลินชิวลือต้องบอกตรงๆว่า [ขอโทษนะคะ ฉันทายากอยู่คนเดียวสักพัก]

เจียงอิงรู่ยอ่านข้อความจบก็ยิ้มน้อยๆ “ก็ได้ครับ”

ฝ่ายนั้นปลีกตัวออกไปโดยไม่มารบกวนอีก ดูเหมือนเขาจะมาเพื่อซักชวนหลินชิวลือเข้าทีม แต่หลินชิวลือกลับปฏิเสธไปตรงๆ

พวกเขาอยู่ในโถงชั้นล่างของสถานพักฟื้น สวนภายนอกมีวชิพพืชขึ้นกรส่วนชั้นบนเป็นห้องพักผู้ป่วย

สถานพักฟื้นมีทั้งสิ้นหกชั้น แยกเป็นแผนกต่างๆ ชัดเจน แต่ดูๆ แล้วสภาพจิตใจของคนที่นี่คงไม่ปกตินัก หลินชิวลือสังเกตได้จากถ้อยคำไร้สาระที่เขียนและเหอะอยู่ทั่วผนัง

ขณะที่หลินชิวลือกำลังสำรวจบริเวณโดยรอบก็มีคนแต่ละหัวไหล่ของเขาเบาๆ พอหันกลับไปก็พบใบหน้าที่ไม่คุ้นเคย

แม้ใบหน้าจะแปลกตาไป แต่เสื้อผ้าบนตัวของอีกฝ่ายกลับดูคุ้นตาอย่างยิ่ง คนที่เข้ามาทักเอ่ยว่า “สวัสดี ฉัน...หรววนป้ายเจียง”

หลินชิวลือรับลูกต่อทันที [สวัสดี ฉันชื่อหลินชิวลือ]

“ยินดีที่ได้รู้จัก” หรววนหนานจู่ส่งยิ้มให้

รูปลักษณะของหรววนหนานจู่ในครั้งนี้ก็ยังคงดงาม เขามีผมยาวดำขลับและสวมเดรสยาวสีขาว ถึงแม้จะมีส่วนสูงมากกว่าหญิงสาวทั่วไป แต่ลักษณะอันเป็นเอกลักษณ์นี้กลับดึงดูดสายตาผู้คนอย่างยิ่ง เขาเผยรอยยิ้มน้อยๆ ขนาดหลินชิวลือที่รู้ว่าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายยังอดใจเต้นไม่ได้

มือของหรววนหนานจู่ยังคงค้างอยู่บนไหล่ของหลินชิวลือ “มาอยู่ทีมเดียวกันไหม”

หลินชิวลือพยักหน้า

หลายคนเมียงมองมาที่พวกเขาสองคน หลินชิวลือรู้สึกได้ทันทีว่าหนึ่งในนั้นมีสายตาไม่ประสงค์ดีรวมอยู่ด้วย

ถึงแม้ว่าเขาจะยังไม่เคยประสบกับเรื่องพวกนั้นมาก่อน แต่ภายในมิตติประตูก็นั้นสถานทีที่อยู่นอกเหนือกฎหมายซึ่งไม่ว่าจะทำอะไรในนี้ล้วนไม่ต้องรับผิดชอบทั้งสิ้น ยิ่งเมื่อมีภัยคุกคามถึงชีวิตด้วยแล้ว ก็มักจะมีคนที่ทำเรื่องค่อนข้างจะเกินกว่าเหตุอยู่เป็นประจำ...เรื่องพวกนี้ล้วนเป็นสิ่งที่หรวนหนานจูงอธิบายให้หลินชิวซือฟังอย่างง่าย ๆ

หลินชิวซือฟังแล้วก็เกิดความกังวลใจลึก ๆ ‘แล้วเราสองคนจะไม่ใช่เป็นอันตรายหรือ’

‘นายคิดมากไปแล้ว’ หรวนหนานจูงแย้ง

ตอนนั้นหลินชิวซือตั้งใจจะค้านที่อีกฝ่ายว่าเขาคิดมากเกินไป แต่ในที่สุดวันนี้เขาก็เข้าใจความหมายของคำพูดนั้นแล้ว

เนื่องจากมีพวกไม่ดูตาม้าตาเรือคนหนึ่งเดินเข้ามาหยุดตรงหน้าพวกเขาแล้วเริ่มใช้คำพูดตำหนิคุกคาม ซึ่งเป็นคำพูดอะไรนั้นหลินชิวซือไม่ขอลงรายละเอียด เมื่อคนคนนั้นพูดประโยคเหล่านั้นจบ หรวนหนานจูงก็เผยสีหน้าไม่พอใจ

เห็นดังนั้นอีกฝ่ายก็ยังมีท่าที่ตื่นเต้น เขายืนมือออกมาจะจับผมของหลินชิวซือที่กำลังคิดอยู่ว่าจะจัดการอีกฝ่ายอย่างไรให้ตัวเองยังดู ‘อ่อนแอ’ ได้ แต่หรวนหนานจูงกลับคว้ามือของชายคนนั้นไว้...แล้วบิตอย่างแรง

หลินชิวซือได้ยินเสียงกระดูกหักตามด้วยเสียงร้องโหยหวนราวกับหมูโดนเชือด

สายตาของคนอื่น ๆ เปลี่ยนจากเคลือบแคลงเป็นหวาดกลัว แต่หรวนหนานจูงคนเจ้าเล่ห์ก็ยังไม่ลืมที่จะหันมาร้องไห้ซื่อ ๆ กับหลินชิวซือรักษาบทบาทหญิงสาวผู้บอบบางไว้อย่างเหนียวแน่น “ซิวซิว ซิวซิว เขาน่ากลัวมากเลย”

หลินชิวซือ “...” ที่น่ากลัวมันคุณต่างหากล่ะ

คราวนี้เลยไม่มีใครกล้าเข้ามาพูดคุยกับพวกเขาอีก ยิ่งไปกว่านั้นคือทุกคนเหมือนจะมีข้อตกลงลับ ๆ กันว่า จะอยู่ให้ห่างจากพวกเขาสองคน ทำเอาหลินชิวซือหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

ขณะเดียวกันหลินชีวิตก็พบเป้าหมายของพวกตน เด็กหนุ่มอายุราวสิบเจ็ดสิบแปดปีเดินเข้ามาจากสวนด้านนอกพร้อมกับมองมายังพวกเขาทั้งสองคน อีกฝ่ายมีหน้าตาโดดเด่น สวมเสื้อยืดสีดำ กางเกงยีน และหมวกแก๊ปสีดำ

เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินเข้ามาหาหลินชีวิตและหรวนหนานจู่
“สวัสดีครับ ผมชื่อเฟิงหย่งเล่อ” เด็กหนุ่มแนะนำตัวโดยใช้นามแฝงเดียวกับที่ใช้บนเว็บไซต์ “ขออยู่ที่มเดียวกับพวกคุณได้ไหม”

เมื่อได้ยินเช่นนี้ คนอื่นๆ ก็พร้อมใจกันส่งสายตาเห็นอกเห็นใจมาให้เด็กหนุ่ม ราวกับคิดกันว่าข้อมือของเขาเองก็คงจะโดนปิดจนหักทันทันเหมือนกัน

คิดไม่ถึงว่าหรวนหนานจู่กลับส่งยิ้มหวานเชื่อมกลับไปให้อีกฝ่าย
“ได้สิ”

เฟิงหย่งเล่อถอนหายใจโล่งอก แต่พอเหลือบไปเห็นแววตาแปลกๆ ของคนอื่นก็ประหลาดใจ “เกิดอะไรขึ้นเธอ”

หรวนหนานจู่พยักพยับไปทางชายคนนั้นที่เจ็บจนสติพร่าเลือนอยู่ตรงมุมหนึ่ง “เมื่อกี่คนคนนั้นมาหาเรื่องพวกเรา ฉันเลยซัดจนวิ่งหนีไป”

เด็กหนุ่มมองชายคนนั้นที่ มองหรวนหนานจู่ที แล้วก็นิ่งไปคล้ายกำลังคิดว่าหรวนหนานจู่กับหลินชีวิตที่ดูบอบบางซัดฝ่ายนั้นด้วยวิธีไหน หลินชีวิตเห็นสายตาของเฟิงหย่งเล่อก็รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร...แต่เขาไม่สามารถอธิบายได้ ทำได้เพียงตีหน้าเลียนแบบหรวนหนานจู่ว่า เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฉัน ฉันเป็นแค่ลูกแมวตัวน้อยไร้เดียงสา...หลินชีวิตฮักรู้สึกว่าตัวเองเก่งอยู่พอตัวเหมือนกัน

โชคคิที่เฟิงหย่งเล่อไม่ถามอะไรเพิ่มอีก

คนอื่น ๆ หอทยอมมารวมกันจนจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้นเป็นสิบสี่คน เท่ากับจำนวนคนในการเข้ามิติประตุครารวก่อนของหลินชีวิต เพียงแต่ครั้งนี้มีมือใหม่หลงมาเพียงคนเดียว ซึ่งตอนนี้กำลังนั่งตัวสั่นงมมองมายังทุกคนจากมุมหนึ่ง

หลังจากกลุ่มคนมารวมตัวกันได้ไม่นาน หญิงสาวในชุดพยาบาล

ก็ปรากฏตัวขึ้นตรงหน้าทุกคน สีหน้าของเธอดูย่าแม่่มาก บนลำคอเปลือยเปล่า เต็มไปด้วยเส้นเลือดสีเขียวเข้ม เธอมองมายังทุกคนด้วยแววตาเฉยเมย “กรุณาตามดิฉันมาที่ชั้นสี่”

ทั้งหมดเดินตามพยาบาลสาวมาจนถึงชั้นสี่

“การรักษาของพวกคุณจะเริ่มขึ้นในอีกเจ็ดวัน” หญิงสาวกล่าวเสียงเย็น “ระหว่างนี้หวังว่าพวกคุณจะพยายามทำตัวให้คุ้นเคยกับที่นี่” พูดถึงตรงนี้เธอก็แสยะยิ้มประหลาด “แล้วพวกคุณจะต้องชอบอย่างแน่นอน”

จากนั้นเธอก็อธิบายกฎระเบียบต่างๆ เช่น รับประทานอาหารได้ที่ห้องอาหารเท่านั้น ห้ามรับประทานอาหารที่นำมาจากภายนอกสถานพักฟื้น และไม่อนุญาตให้ออกจากห้องพักหลังสองทุ่ม เมื่อบอกสิ่งที่ต้องระวังจนครบ พยาบาลสาวก็หันกายเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงแผ่นหลังเย็นชาให้มองตาม

“แม่เอ๊ย! น่ากลัวจริงๆ คนหรือปีศาจกันแน่เนี่ย...” นักเรียนหญิงคนหนึ่งบ่นพึมพำออกมาอย่างอดไม่ได้

ทว่าไม่มีใครสนใจจะตอบคำถามของเธอ

ห้องพักรักษาทั้งสี่คนแปดห้อง แต่ละห้องประกอบด้วยเตียงสองชั้นจำนวนสองหลัง ห้องหนึ่งพักได้สี่คน แต่ถ้าพอใจจะพักแค่สองคนก็ไม่มีใครห้าม

หลินชิวลือ หรวนหนานจู่ และเฟิงหย่งเล่อย่อมต้องพักห้องเดียวกัน ระหว่างนั้นยังมีหญิงสาวที่ชื่อเซวี่จืออวี่นต้องการพักกับพวกเขาด้วย แต่หรวนหนานจู่บอปปัดไป

แน่นอนว่าเหตุผลที่อ้างก็ดูเสแสร้งมาก หรวนหนานจู่คนเจ้าเล่ห์บอกว่า “ตายจริง ต้องอยู่กับคนเยอะๆ ฉันไม่ชินอ่า~”

“ก็อยู่กันตั้งสามคนแล้ว เพิ่มฉันเข้าไปอีกคนไม่ได้เธอ” เซวี่จืออวี่นถาม

“ไม่ได้อะ ฉันกับน้องหลินสนิทกกันมากเหมือนรู้จักกันมานาน ยังไงก็ต้องอยู่ด้วยกัน”

“แล้วเขาละ” เธอชี้ไปที่เฟิงหย่งเล่อ

หรวนหนานจู้กลับตอบอย่างหน้าไม่อายว่า “เด็กฉันไม่นับ”

เซว้จื่ออวินเดินจากไปด้วยสีหน้าถมึงทึง เฟิงหย่งเล่อเองก็มีสีหน้าไม่น่าดูนัก ช่วงขณะนั้นหลินชิวสือเข้าใจความรู้สึกของทั้งสองเป็นอย่างดี ไหนจะสนิทกันมากเหมือนรู้อัจักกันมานาน ไหนจะเด็กฉันไม่นับ แถได้แก่งจริง ๆ

ทว่าท้ายที่สุดหรวนหนานจู้ก็ขับไล่คนที่ต้องการเข้ามาพักเป็นคนที่ไม่สามารถออกไปได้สำเร็จ เหลือเพียงพวกเขาสามคนพักด้วยกัน

สภาพห้องพักสามารถอธิบายได้ด้วยคำว่า “น่าสะอิดสะเอียน” แต่อะไรก็ไม่ชวนคลื่อนไหวเท่ากับการที่เฟิงหย่งเล่อเจอเล็บคนในสภาพสมบูรณ์บนที่นอนของเขา ทั้งยังไม่ได้มีแค่เล็บเดียว

“พวกเราต้องอยู่ที่นี่เจ็ดคืนเลยเธอ” เฟิงหย่งเล่อจัดการสะบัดผ้าห่มให้สะอาด

“ประมาณนั้น” หรวนหนานจู้ตอบ

“โอ๊ย...ขอให้ทนได้ถึงตอนนั้นด้วยเถอะ” เด็กหนุ่มว่า

“ทน? ฉันไม่คิดว่าต้องทนนะ” หรวนหนานจู้มองออกไปนอกหน้าต่าง

ขณะพูด

“หมายความว่ายังไง”

“นายไม่ได้อ่านข้อมูลเธอ” หรวนหนานจู้ถาม

“อ่านแล้ว”

“จำได้ไหมว่าคนป่วยออกไปจากที่นี่ได้ยังไง”

“คุณจะบอกว่าอู๋มอจั้น...”

“รอดูสถานการณ์ก่อน” หรวนหนานจู้สรุป

ขณะที่ทั้งสองสนทนากัน หลินชิวสือก็ไล่สายตาดูพิณฉิ่งฝิ่งของตนไปด้วย บนผนังฝิ่งของเขานั้นมีรอยขีดขีดประหลาดที่มีลักษณะคล้ายรอยเล็บขูดอยู่มากมาย เขาพอจะนึกภาพออกเลยว่าคนที่เคยนอนบนเตียงหลังนี้ในอดีตก็คงจะมีสภาพจิตใจไม่ดีเท่าไรนัก

“ได้เวลาแล้ว ลงไปกินข้าวกันเถอะ NPC บอกกฎมาแล้ว ก็ต้องเชื่อฟังหน่อย” หรวนหนานจู้เตือน

ทั้งสามหันกายเดินลงไปชั้นล่างเพื่อไปยังห้องอาหารบนชั้นสองตามที่พยาบาลเคยบอกไว้ ที่นี้เปิดให้บริการประทานอาหารกันแล้ว จึงล้วนมีผู้ป่วยในชุดของโรงพยาบาลอยู่ทั่วทุกที่

พูดกันตามจริง นี่เป็นครั้งแรกที่หลินชิวสื่อพบคนจำนวนมากขนาดนี้ ในมิติประตุมรณะ ตามปกติแล้วสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านมักจะไม่น่ากลัว แต่สภาพของคนเหล่านี้กลับทำให้หลินชิวสื่อเกิดอาการเสียวสันหลังวาบ

ผู้ป่วยในห้องอาหารเหมือนจะไม่มีคนที่สติสมประกอบเลยสักคน บางคนนั่งเหม่อ บางคนนั่งคุยกับตัวเอง คนที่นั่งก้มหน้าจ้องพื้นเฉยๆ ก็มี กล่าวสั้นๆ คือ สถานพักฟื้นแห่งนี้ดูเหมือนสถานที่สำหรับผู้ป่วยทางจิตมากกว่าสถานพักฟื้นผู้ป่วยโรคเรื้อรังตามชื่อ

“รีบกินรีบไปเถอะ บางที่อาการไม่ปกติพวกนี้อาจจะแพร่เชื้อติดต่อกันก็ได้” หรวนหนานจู้เอ่ยแรง

ความจริงแล้วถ้าคลุกคลีกับคนที่มีสภาพจิตไม่ปกติเป็นเวลานาน ตัวเองจะกลายเป็นคนป่วยทางจิตไปด้วยก็ไม่แปลก

ทีมอื่นทยอยลงมาในระหว่างที่พวกเขากำลังกินข้าว หนึ่งในนั้นก็คือเจียงอิงรู่ย์ที่พยายามชักชวนหลินชิวสื่อไปร่วมทีม ชายหนุ่มส่งยิ้มให้หลินชิวสื่อจากไกลๆ ท่าทางคล้ายสนใจในตัวเขามาก

หลินชิวสื่อรีบทำเป็นมองไม่เห็น

ทั้งสามเดินสำรวจในสถานพักฟื้นหลังมื้ออาหาร เริ่มจากห้องรักษาผู้ป่วยชั้นบนสุด สถานที่แห่งนี้ไม่ใช่โรงพยาบาล วิธีการที่ใช้รักษาคนไข้จึงค่อนข้างจำกัด ทว่าในห้องรักษากลับมีเตียงผู้ป่วยวางเรียงรายอยู่เป็นจำนวนมาก บางเตียงก็มีคนไข้นอนรอความตายอยู่บนนั้น

“ไม่รู้ว่ามีคนตายที่นี่กี่คนแล้ว” เฟิงหยงเล่อโพล่งขึ้น

“ต้องเยอะมาก ๆ อยู่แล้ว” หรวนหนานจู้ตอบ

หลินชิวสื่อเดินทอดผิเท่า เพ่งความสนใจไปยังข้อความบนผนังที่แม้ว่าจะเลือนหายไปบ้าง แต่ก็ยังพอจะมองออกกว่าส่วนใหญ่เป็นข้อความร้องขอความช่วยเหลือก่อนตาย

“เอ๊ะ! มีคนกินอะไรอยู่ตรงนี้ด้วย” ทันไฉ่นั้นเด็กหนุ่มก็ค้นพบ

บางอย่างภายในห้องพักผู้ป่วย

หลินชีวสี่อผลจากหน้าต่างเข้าไปที่ห้องนั้น พบว่ามีผู้ป่วยบนเตียงหลังหนึ่งกำลังใช้ส้อมจิ้มของกินเข้าปาก คำหนึ่งใช้เวลาเคี้ยวค่อนข้างนาน จึงกินได้ช้ามาก

“ไม่ใช่ว่าห้ามกินของที่เอามาจากข้างนอกหรอก” เฟิงหย่งเล่อเพิ่มพ้ำขึ้นมาประโยคหนึ่ง เขาเองก็นำอาหารติดตัวมาด้วยเหมือนกัน

“จะลองดูก็ได้นะ” หรวนนานจู่ปรายตามองเด็กหนุ่ม

“ไม่เอาดีกว่า”

ทั้งสามรอดูสักพัก เมื่อไม่พบสิ่งผิดปกติจึงตัดสินใจกลับออกมา ทว่าหลังพ้นจากห้องพักผู้ป่วยได้เพียงไม่กี่ก้าว หลินชีวสี่อก็ได้ยินเสียงประหลาด เสียงนั้นแผ่วเบา คล้ายคนใช้ของมีคมแทงลงไปบนอะไรบางอย่าง เขาหยุดฝีเท้า หันกลับไปทางห้องที่เฟิงออกมา แล้วก็เห็นภาพที่ทำให้ลมหายใจของเขาต้องหยุดชะงัก

เขาเห็นส้อมที่ใช้สาวเส้นบะหมี่อยู่เมื่อครู่ปักคาอยู่ในดวงตาของคนทีกินบะหมี่ ส้อมนั้นเหลือเพียงส่วนที่เป็นด้ามจับให้เห็นอยู่ด้านนอก เลือดสีแดงสดไหลทะลักออกมาจากดวงตาของเขา แต่กลับไม่มีเสียงกรี๊ดร้องออกมาเลยแม้แต่นิดเดียว ว่ากันตามเหตุผลแล้ว ด้วยบาดแผลที่ลักษณะนี้ คนคนนั้นย่อมต้องตายไปแล้วด้วยซ้ำ ทว่าอีกฝ่ายกลับค่อยๆ ดึงส้อมออกมาแล้วลงมือกินบะหมี่ต่อ

หลินชีวสี่อ “...” เขาตั้งแขนเสื้อหรวนนานจู่เงิบๆ

หรวนนานจู่หันกลับมาจึงได้ร่วมรับชมฉากตรงหน้าด้วยอีกคน

เฟิงหย่งเล่อมีปฏิกิริยารุนแรงที่สุด เขาสบถพร้อมกับใช้สองมืออุ้งแขนของตนแรงๆ “เซี่ย! อย่างนี้แม่ก็ทำได้ด้วย”

ได้หรือไม่หลินชีวสี่อไม่รู้ รู้แต่ว่าคนที่อยู่ในห้องนั้นทำได้แน่นอน ฝ่ายนั้นใช้เลือดของตัวเองต่างซอสมะเขือเทศกินคู่กับบะหมี่ แถมยังดูท่าทางจะอร่อยมากด้วย

ชายคนนั้นเหมือนจะรู้สึกได้ว่ามีคนเฝ้าสังเกตตนจากทางหน้าต่างประตู จึงส่งยิ้มให้พวกเขา

ภาพนี้ช่างเป็นภาพที่น่ากลัวจนขนลุก

ทั้งสามคนพร้อมใจกันเดินจากมาเงียบ ๆ เฟิงหย่งเล่อตั้งใจว่าทันทีที่กลับถึงห้องพักจะเอาชนะคนที่พกมาโยนทิ้งลงถังขยะให้หมดและไม่พูดถึงเรื่องอาหารอีกต่อไป

หลังจากสำรวจทั่วทั้งชั้น ห้องฟ้าก็เริ่มมืดลง

ทั้งสามเร่งฝีเท้าเพื่อให้กลับถึงห้องพักก่อนฟ้ามืดสนิท ทว่ายังไม่ทันได้เข้าห้อง หลินชิวสือก็กลับสังเกตเห็นบางอย่าง เขาสะกิดเรียกห่วนหนานจู่ก่อนจะหยิบโทรศัพท์ออกมาพิมพ์ข้อความ [ห้องของพวกเราอยู่ชั้นสี่ไม่ใช่เธอ]

“ไซลิ ทำไมเธอ”

[...แต่ทำไมป้ายห้องนั้นถึงเป็น 502]

ห่วนหนานจู่เงยหน้ามองก็เห็นว่าป้ายบนประตูห้องที่อยู่ใกล้บันไดเปลี่ยนเป็น 502 ในขณะที่ห้องอื่นๆ ยังเป็น 4xx เหมือนเดิม “502... นายจำได้ไหมว่าในข้อมูลเขียนไว้ว่าอะไร”

แน่นอนว่าหลินชิวสือย่อมจำได้

ห้อง 502 เป็นห้องที่มีความพิเศษมากในสถานพักฟื้นแห่งนี้ เพราะทั้งหัวหน้าพยาบาลและพยาบาลต่างเสียชีวิตในห้องนี้ กล่าวกันว่า หลังจากหัวหน้าพยาบาลถูกบังคับให้กำจัดเด็กในครรภ์ซึ่งเป็นลูกของเธอกับนายแพทย์คนหนึ่ง เธอก็เลือกกระโดดตึกจบชีวิตตัวเองจากห้อง 502 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ห้อง 502 ก็กลายเป็นห้องอาถรรพ์ในสถานพักฟื้นแห่งนี้

มีเสียงเล่าลือว่า ทุกๆ คืนจะได้ยินเสียงทารกร้องกับเสียงหญิงสาวร้องไห้อย่างเจ็บปวดตลอดออกมาจากห้องนี้ จากนั้นก็มีพยาบาลมาฆ่าตัวตายในห้องนี้อีก ห้องนี้จึงถูกปิดตายไม่ให้ใครได้ใช้งาน

ดังนั้นตัวเลข 502 จึงเป็นตัวเลขที่มีความพิเศษมากสำหรับที่นี่

วันนี้ตอนที่จัดสรรห้องพักกันเมื่อช่วงบ่าย หลินชิวสือยังดีใจที่พวกเขาได้พักบนชั้นสี่อยู่เลย คิดไม่ถึงว่าแค่ไปเดินสำรวจมารอบเดียวกลับมาห้องก็โดนเปลี่ยนหมายเลขเสียแล้ว

พูดกันตามจริง คนทั่วไปมักเข้าออกห้องโดยไม่ค่อยจะสนใจหมายเลขห้องบนประตูกันสักเท่าไร หลินฉิวสื่อจำได้ว่าคนที่พักในห้องนั้นเป็นผู้ชายหนึ่ง ผู้หญิงหนึ่ง เขาจึงมองหรวนหนานจู่เพื่อขอความเห็น

“ฉันบอกพวกเขาเอง” หรวนหนานจู่บอก

การที่หมายเลข 502 ปรากฏขึ้นอย่างกะทันหันหันย้อมเป็นหนึ่งในเงื่อนไขการตายอย่างเห็นได้ชัด ถ้าอย่างนั้นการเตือนสมาชิกในกลุ่มเสียหน่อยก็คงไม่เสียหาย

ดังนั้นหรวนหนานจู่จึงเคาะประตูห้องตรงหน้า

“มีอะไรหรือเปล่า” ผู้หญิงที่พักในห้องนี้เดินมาเปิดประตู เมื่อเธอเห็นใบหน้าที่ของคนที่มาเคาะก็มีท่าทีหวาดระแวงขึ้นมาทันที

“ห้องของคุณเหมือนจะมีปัญหา” หรวนหนานจู่บอกตรงๆ ไม่คิดจะอ้อมค้อมให้เสียเวลา

หญิงสาวคนนั้นยื่นหน้าออกมามองก็เห็นว่าเลขห้องของตนเปลี่ยนไปหน้าของเธอพลันถอดลิ “ตั้งแต่เมื่อไร...”

“ไม่รู้เหมือนกัน พวกเราเห็นตอนเดินกลับมา คุณจะเปลี่ยนห้องหรือเปล่า” เวลานี้ยังมีห้องว่างเหลืออีกหลายห้อง และน่าจะมีห้องว่างเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป เพราะจำนวนคนจะยิ่งลดลง

“เปลี่ยนสิ” หญิงคนนั้นรู้ว่าหรวนหนานจู่ปรารถนาดีกับตนจึงก้มศีรษะเป็นการขอบคุณ “ขอบคุณพวกคุณมากๆ ที่มาบอก”

“เรื่องเล็กน้อย” หรวนหนานจู่กล่าว

ทั้งสามกลับห้องพักหลังจากเตือนอีกฝ่ายเสร็จ

ห้องฟ้าจวนจะมีดีเต็มที แต่ยังเหลือเวลาอีกครึ่งชั่วโมงกว่าจะถึงกำหนดเวลาสองทุ่มของพยาบาล

หลินฉิวสื่อล้างหน้าแปรงฟันเสร็จก็นั่งเล่นเกมอยู่บนเตียง ส่วนหรวนหนานจู่กำลังนั่งคิดอะไรบางอย่างอยู่ที่เตียงชั้นบน

อาจเป็นเพราะเพิ่งหยั่งเล่อรู้สึกว่าบรรยากาศค่อนข้างอึดอัดพิกลจึงพยายามหาหัวข้อมาพูดคุย “คิดไม่ถึงเลยว่าพวกคุณจะเป็นผู้หญิง”

“แล้วคิดว่าอะไรล่ะ” หรวนหนานจู่ถาม

“ผมคิดว่าคุณเป็นผู้ชาย”

“ใครว่าผู้หญิงสู้ผู้ชายไม่ได้”

หลินชิวสี่เอนพิงหัวเตียงพลางคิดอยู่เงียบ ๆ ว่า จะมีใครรู้ใหม่ว่า คนที่กำลังเรียกร่องลิตริสตรียู่ป่าว ๆ ตรงหน้าจะเป็นชายแต่งหญิง

ตอนนั้นเป็นเวลาเกือบจะสองทุ่มแล้ว ทว่าหลินชิวสี่อกกลับได้ยินเสียงคนวิ่งไล่กันดังมาจากทางเดินข้างนอก เสียงนั้นดังฟังชัดเจ็ด้วย ความตระหนกกลนลาน เขาหันไปสบตาหรวนหนานจุก่อนอีกฝ่ายจะพูดว่า “ฉันไปเอง”

แต่หลินชิวสี่อกกลับซิงลุกขึ้นก่อน เขาพุ่งไปที่ประตูก่อนจะเปิดออก อย่างระมัดระวังเพื่อดูว่าใครวิ่งอยู่ข้างนอก

หลังจากเปิดประตูออกไป หลินชิวสี่อกกลับพบเพียงทางเดินอันว่างเปล่า เขาคิดในใจว่าจะปิดประตูให้สนิท แต่กลับรู้สึกว่ามีบางสิ่งขวางประตูเอาไว้

หลินชิวสี่อก้มลงมอง ก็เห็นว่าที่ประตูของตนมีร่องเท้าสันสูงสีแดง ชัดอยู่ใต้ประตูตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

หลินชิวสี่อ “...”

หรวนหนานจู้เดินมาข้างหน้าหลินชิวสี่อและเห็นร่องเท้าคู่นั้นเช่นกัน เขามองไปรอบ ๆ ไม่ได้ใช้มือหยิบมันขึ้นมา แต่หันกายเดินเข้าห้องแล้วหยิบไม้ดูดส้วมจากห้องน้ำออกมาเขี่ยร่องเท้าสันสูงออกไป

หลินชิวสี่อเห็นอีกฝ่ายทำเช่นนั้นก็อึ้งไป

เฟิงหย่งเล่อเองก็อยู่ในอาการตื่นตะลึงเช่นเดียวกัน เขามองหรวนหนานจู้ที่โยนไม้ดูดส้วมทิ้งก่อนจะเดินกลับเข้าห้องน้ำไปล้างมือด้วยแวตาว่างเปล่า

เมื่อหรวนหนานจู้กลับออกมา เห็นอีกสองคนยังคงเบิกตาก้องตนเอง อยู่ก็แปลกใจ “มองฉันทำไม”

หลินชิวสี่อหยิบโทรศัพท์ออกมาพิมพ์ [เพราะคุณหน้าตาดี]

หรวนหนานจู้ยิ้มหวาน หอมแก้มหลินชิวสี่อไปที่หนึ่ง “ยังเป็นชีวิตชีวน่ารักที่สุด มา มาให้พี่สาวจู้บอีกที”

หลินชีวิตู้สึกอายขึ้นมา [ชายหญิงไม่ควรใกล้ชิดกัน]

หรววนหนานจู้อ่านเสร็จก็ทำหน้าที่พิกล เขารู้มาตลอดว่าหลินชีวิตู้มักจะเกิดอาการสับสนทุกครั้งที่เขาแต่งตัวเป็นผู้หญิง...

พิมพ์ไปแล้วหลินชีวิตู้ก็นึกเสียใจขึ้นมาครามครัน เพราะนึกขึ้นมาได้ว่าหรววนป้ายเจี้ยคนน่ารักตรงหน้าไม่ใช่ผู้หญิง แต่เป็นผู้ชายโหดร้ายคนนั้น

หลินชีวิตู้ "... เอ้อ สายตาก็หลอกกันได้ด้วยจริง ๆ

เสียงรongsเท้าสั้นสูงแว่วมาจากด้านนอกอีกครั้ง คราวนี้หลินชีวิตู้ไม่เปิดประตูอีกแม้ว่าเสียงนั้นจะดังขึ้นใกล้ ๆ ห้องของพวกเขาตนก็ตาม

ห้องฟ้ามีตมิตลง ความมืดโรยตัวปกคลุมทั่วสถานพักพิง

สรรพสิ่งล้วนเจียบสงบ ทำให้เสียงวังนั้ดงเสียดหูเป็นพิเศษ อีกทั้งการได้ยินอันเจียบคมของหลินชีวิตู้ยังจับเสียงสะอื้นให้อันแผ่วเบาของเด็กน้อยที่คลอมา กับเสียงรongsเท้าสั้นสูงกระทบพื้นได้อีกด้วย แต่เสียงนั้นก็เบามากเสียงจนหรววนหนานจู้และเฟิงหย่งเล่อไม่น่าจะได้ยิน

ดังนั้นหลินชีวิตู้จึงซุกตัวอยู่บนเตียงแสร้างทำเป็นว่าไม่ได้ยินอะไร

"นอนเถอะ ถ้านอนไม่หลับก็ยินดีต้อนรับนะ" หรววนหนานจู้บอกจากเตียงข้างบน

หลินชีวิตู้พูดไม่ได้ จะพิมพ์ข้อความก็ยุ่งยากเกินไป จึงตัดสินใจไม่ตอบหรววนหนานจู้

เสียงลมหายใจของหรววนหนานจู้เปลี่ยนเป็นสงบนิ่งในเวลาอันรวดเร็ว หลินชีวิตู้จึงรู้ว่าอีกฝ่ายหลับสนิทไปแล้ว

หลินชีวิตู้เหลือบมองไปทางเด็กหนุ่มที่อยู่บนเตียงข้าง ๆ ก็พบว่าฝ่ายนั้นนอนจ้องเพดานอยู่เหมือนกัน จึงรู้สึกสบายใจขึ้นมาบ้างที่อย่างน้อยคนที่นอนไม่หลับก็ไม่ได้มีแค่เขาคนเดียว

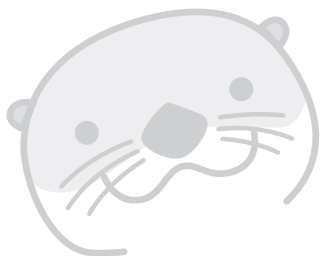
เฟิงหย่งเล่อคล้ายจะรู้สึกตัวว่าหลินชีวิตู้กำลังมองตนอยู่ จึงหันมายิ้มให้พร้อมถามเสียงเบา "นอนไม่หลับหรือ"

หลินชีวิตู้พยักหน้า

เฟิงหย่งเล่อมองอีกฝ่าย ในดวงตานั้นฉายประกายอ่อนโยนอันยาก

เป้าหมายประตุนระ เล่ม 3

จะบรรยายอย่างหนึ่ง หลินชีวิตเห็นดั่งนั้นก็ตกใจ รีบหลับตาลงทันที
รู้สึกว่ถ้าไม่แก้งทำเป็นนอนหลับ เด็กหนุ่มอาจจะพูดอะไรที่น่ากลัวมาก
ออกมาก็เป็นได้

ทดลองอ่าน

บทที่ 64

ป้ายเคราะห์

บ้านรัตติกาล คลี่ตัวลงปกคลุม หลินชิวสือหลับไปในที่สุด หาก
ก็นอนหลับได้ไม่สนิทเพราะความสามารถในการได้ยินของเขา แม้แต่
ความเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ก็ปลุกเขาให้ตื่นจากนิราได้แล้ว

วันนี้เองก็ไม่ใช่ออกยกเว้น เขาที่ตอนแรกกำลังหลับลึกกลับได้ยิน
เสียงประหลาดอีกครั้ง

แรกเริ่มเสียงนั้นเบามากจนแทบไม่ได้ยิน หลินชิวสือสะดุ้งสะดือ
แต่ยังคงหลับตาสติไม่ลืมขึ้นมา ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป เสียงที่ได้ยินก็เริ่ม
ดังขึ้นเรื่อยๆ ถ้าจะให้บรรยายเสียงนั้นละก็ มันคือเสียงที่คล้ายกับมี
ของหนักตกกระทบพื้น

ขณะที่หลินชิวสือกำลังประมวลผลความคิดว่าเสียงที่ได้ยินคืออะไร
สมควรลุกขึ้นออกไปดูหรือไม่ หูก็พลันได้ยินเสียงดังสนั่นจนตื่นเต็มตา
เสียงนั้นดังมาก กระทั่งหรวนหนานจู่ซึ่งนอนอยู่บนเตียงชั้นบนกับเพิงหย่งเล่อ
ที่นอนอยู่เตียงข้างๆ ก็พลอยได้ยินไปด้วย

“เกิดอะไรขึ้น” เด็กหนุ่มถามเสียงง่วงงุน

“เสียงมาจากหน้าต่าง” หรวนหนานจู่ตอบ มั่นใจว่าหลินชิวสือต้องตื่น
ด้วยอย่างแน่นอน

“ต้องไปดูไหม” เพิงหย่งเล่อถาม

“รอก่อน” หรวนหนานจู่บอก

ทั้งสามนอนรออยู่บนเตียง ไม่ก็นาที่ต่อมาเสียงก็ดังขึ้นอีกครั้ง ครั้งนี้ดังใกล้เข้ามามากกว่าครั้งก่อน

หลินชิวลือไต่ยีนเสียงหรวนหนานจู่ลุกขึ้นนั่งบนเตียง ก่อนจะค่อยๆ ปีนลงมาคล้ายต้องการไปดูว่าเกิดอะไรขึ้นที่นอกหน้าต่าง

เห็นดั่งนั้นหลินชิวลือจึงลุกขึ้นบ้าง เขาเองก็อยากรู้ด้วยเหมือนกัน
หรวนหนานจู่เห็นก็ไม่ได้ว่าอะไร

ทั้งสองเดินไปข้างหน้าต่างอย่างระมัดระวังเพราะกลัวว่าอาจจะมีบางสิ่งอยู่ด้านนอก

“ไม่มีอะไรเลย” หรวนหนานจู่สอดสายสายตาไปทั่วเพื่อดูสถานการณ์นอกหน้าต่าง

“ไม่มี? หลินชิวลือพิมพ์ข้อความ ‘เหมือนเสียงของหนักตกพื้น’

“ของหนักตกพื้น?” หรวนหนานจู่ย้อนถาม

เขามีท่าทางครุ่นคิด

ขณะที่หรวนหนานจู่กำลังใช้ความคิดอยู่นั้นเอง หลินชิวลือที่มองออกไปด้านนอกพอดีก็เห็นเงาดำเคลื่อนผ่านลงไปข้างล่าง ตามด้วยเสียงดังลั่นที่คุ้นเคยแบบเดียวกับเมื่อครู่

คราวนี้หลินชิวลือรู้แล้วว่าเสียงที่ได้ยินคือเสียงอะไร มีคนจากชั้นบนกระโดดลงไปข้างล่าง หรวนหนานจู่ชะงักไปดูนอกหน้าต่างอีกครั้ง บนพื้นดินที่เคยว่างเปล่ามีศพซึ่งอยู่ในสภาพแหลกและจากการตกจากที่สูง ความมืดทำให้มองเห็นใบหน้าของศพได้เลือนราง แต่หลินชิวลือกลับเห็นชัดเจกว่าศพนั้นสวมเครื่องแบบพยาบาลของสถานพักฟื้นแห่งนี้ ร่างกายที่หักงอจนผิดรูปของพยาบาลสาวลั่นกระตุกน้อยๆ โลหิตจำนวนมากไหลพรูออกมาจากศีรษะซึ่งเป็นส่วนแรกที่ตกกระทบพื้นจนเจิ่งนองไปทั่วบริเวณ

นั่นก็คือที่มาของเสียง หรวนหนานจู่มองร่างไร้วิญญาณนั้นอยู่เงียบๆ ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า “คนนี่เองหรือ”

หลินชิวลือไม่เข้าใจจึงถามอีกฝ่ายทางสายตา

“คนที่สวมรองเท้าลั่นสูงสีแดงคู่นั้น...” หรวนหนานจู่อธิบาย

หลินชีวิตือ "..."

ขณะที่ทั้งสองพูดคุยกัน ศพที่บึงดงของพยาบาลสาวก็เริ่มขยับช้า ๆ ขาทั้งสองข้างของเธอน่าจะหักจนใช้การไม่ได้จึงต้องใช้แขนยันตัวคืบคลานมายังตัวอาคารที่ละนิด...

เฟิงหย่งเล่าที่ลุกออกมาจากเตียงก็มองเห็นฉานนี่เช่นกัน ใบหน้าของเขาจึงเปลี่ยนเป็นซีดขาว เฉลอป่นคำหยาบออกมา

เพียงไม่นานศพของพยาบาลก็คลานมาถึงเตียงที่พวกเขาพักอยู่พร้อมกับที่รอยเลือดบนพื้นเริ่มจางหายไป

ขณะที่หลินชีวิตือกำลังคิดว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้นอีก เขากลับได้ยินเสียงเคลื่อนไหวดังสวบสาบแว่วมาจากทางบันได เคะระหัดที่เสียงนั้นเคลื่อนผ่านไปยังชั้นบน ไม่ได้มุ่งมาทางห้องของพวกเขา

สามนาที่ต่อมา จู่ ๆ ก็มีเงาร่างสีดำกระโดดลงมาจากห้องที่อยู่เหนือห้องพวกเขา ตามด้วยเสียงดังสนั่นอีกครั้ง...พยาบาลคนนั้นคลานกลับขึ้นไปยังห้องด้านบนของพวกเขา ก่อนจะกระโดดลงไปอีกรอบ

"ผมได้ยินมาว่าคนที่ฆ่าตัวตายจะทำแบบเดิมซ้ำไปเรื่อย ๆ น่ากลัวจริง ๆ" เด็กหนุ่มพูดพลางมองเหตุการณ์ตรงหน้า

"น่ากลัวสุด ๆ ไปเลย" ห้วนหนานจู่พูดเสียงยานาง ปากบอกว่ากลัว แต่น้ำเสียงกลับห่างไกลจากสิ่งที่พูดอยู่มาก

พยาบาลคนนั้นคลานกลับเข้ามา แล้วก็กระโดดลงไป กลับเข้ามา แล้วก็กระโดดลงไป เริ่มจากห้องฝั่งซ้ายมือไล่ไปทางขวามือจนเกือบจะครบทุกห้องไม่ยอมหยุด กระทั่งขอบฟ้าเริ่มมีแสงสว่างทอไร เหตุการณ์ทั้งหมดจึงสิ้นสุดลงในที่สุด

ห้วนหนานจู่ดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือก่อนชวนคนอื่นว่า "ใกล้ถึงเวลาอาหารเช้าแล้ว ลงไปกินเถอะ"

หลินชีวิตือที่แทบไม่ได้นอนเลยตลอดคืนมีท่าทางสะลึมสะลือ เขาอ้าปากหวาหวอดพลางยกมือขึ้นขยี้นัยน์ตา

ขณะที่ทั้งสามลงบันไดเพื่อไปห้องอาหารก็พบกับคนอื่น ๆ เข้าระหว่างทาง พวกเขาต่างมีหน้าตาอิดโรยจากการอดนอน คล้ายผ่านการ

เผ่าดูคนกระโดดตีมาทั้งคืนเช่นเดียวกัน

“ง่วงมากเลย” เด็กหนุ่มบน “อีกเดี๋ยวกลับไปนอนกลางวันกันดีกว่าไหม”

“เอาสิ” หรวนหนานจู้ไม่ขัด

หลินชิวสือเองก็เห็นด้วยอยู่ในใจ ขอบตาดำค้ำของชายหนุ่มยิ่งขับให้ใบหน้าของเขาซีดลงกว่าเดิม ระหว่างที่กำลังกินข้าว เจียงอิงรู่ซึ่งต้องการชักชวนหลินชิวสือให้มาร่วมทีมเดียวกันก็นั่งลงใกล้กันกับกลุ่มของพวกเขา หลังเห็นพวกเขาแล้วก็ส่งยิ้มทักทาย หลินชิวสือแกล้งทำเป็นมองเมิน แต่หรวนหนานจู้กลับโพรยยิ้มกลับไป

“อรุณสวัสดิ์” เจียงอิงรู่ขยับเข้าไปใกล้ “เมื่อคืนหลับสบายไหม”

“ไม่ค่อยได้นอนเท่าไร นายไม่ได้ยินเสียงนั้นเหรอ” หรวนหนานจู้ตอบ

“ได้ยินสิ” เจียงอิงรู่ตอบหรวนหนานจู้ แต่สายตาของเขากลับพุ่งไปทางหลินชิวสือ “อย่าบอกนะว่าพวกคุณนั่งดูตลอดทั้งคืน”

“ฉันยังโอเค แต่ชีวิตเหมือนจะนอนไม่พอ เลยกะว่าจะกลับไปนอนต่อ” หรวนหนานจู้ตอบก่อนถามต่อว่า “พวกนายก็จะกลับไปนอนต่อด้วยหรือเปล่า”

“แน่นอน” อีกฝ่ายตอบ

“ลำบากจริง ๆ” หรวนหนานจู้บ่นก่อนถามต่อ “ยังมีเรื่องอะไรอีกไหม”

“ไม่มีแล้วละ” เจียงอิงรู่ยิ้ม “อาหารเข่าอร่อยไหม”

“เฉย ๆ” หรวนหนานจู้วางช้อนลง “นายคงไม่คิดว่ามันอร่อยหรอกนะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้าก่อนจะหยิบช็อกโกแลตออกมาจากกระเป๋ายื่นให้หรวนหนานจู้ “หากคุณหิวก็กินซะหน่อย”

หลินชิวสือเห็นช็อกโกแลตก็มองอีกฝ่ายอย่างพิจารณาโดยไม่พูดอะไร

เจียงอิงรู่ไม่ทันสังเกตเห็นสายตาเพ่งพินิจของหลินชิวสือ เขาลุกขึ้นยืนก่อนออกปากขอตัว “ฉันจะไปก่อนนะ”

“อืม แล้วเจอกัน” หรวนหนานจูงส่งยิ้ม รับช็อกโกแลตมาใส่ไว้ในกระเป๋า

ชายหนุ่มเดินจากไป

“ช็อกโกแลตนี้ดูไปดูมาก็น่ากินเหมือนกันนะ” หรวนหนานจูงว่า “ไว้ค่อยลองชิมกันหลังนอนกลางวันใหม่” ขณะที่พูด น้ำเสียงของเขาฟังดูสงบนิ่งมาก ราวกับกำลังหาหรือเรื่องที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แต่หลินชิวสือที่รู้จักอีกฝ่ายดีกลับรู้ว่าหรวนหนานจูกำลังโมโหแล้ว

หลินชิวสือไล่นิ้วมือไปตามขอบริมฝีปาก ก็สมควรที่หรวนหนานจูงจะโกรธอยู่หรอก ไม่รู้ว่าเจียงอิงรุ่ยมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

NPC หลักในมิติประตุมีหน้าที่ถ่ายทอดคำใบ้แก่คนที่เข้ามา และบางครั้งยังสามารถออกกฎเกณฑ์ในมิติประตุนั้นได้ด้วย เพียงแต่คำใบ้มักจะเป็นของจริง ส่วนกฎเกณฑ์ต่างๆ กลับผสมปนประหว่างคำจริงกับคำลวง

ตัวอย่างเช่นกฎห้ามรับประทานของกินนอกห้องอาหาร หรือห้ามรับประทานของที่นำมาจากข้างนอก นี่เป็นหนึ่งในกฎที่บอกโดยพยาบาลที่พาพวกเขาขึ้นไปชั้นบน

และจากที่ได้เห็นผู้ป่วยซึ่งแอบกินขนมี่ใช้ส้อมที่มเข้าไปในดวงตาเมื่อวาน ก็ทำให้พวกเขาเชื่อว่ากฎข้อห้ามรับประทานอาหารตามใจชอบนั้นเป็นเรื่องจริง

ตอนนี้พวกเขาอยู่ในประตูระดับหก และเจียงอิงรุ่ยเองก็ไม่ใช่มือใหม่ ดังนั้นการที่คนซึ่งรู้จักกฎเกณฑ์ของมิติประตูดีเช่นเขาส่งช็อกโกแลตให้หรวนหนานจูง เรียกได้ว่าต้องมีเจตคิดกำจัดอีกฝ่ายอย่างแน่นอน

หากหรวนหนานจูงไม่สนใจฟังหรือไม่ใส่ใจจะปฏิบัติตามข้อห้ามที่พยาบาลกำชับไว้แล้วกินช็อกโกแลตเข้าไป ไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดผลอะไรตามมา

หรือถ้ากินแล้วไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็ถือว่าได้ใช้คนอื่นเป็นเครื่องพิสูจน์ว่ากฎข้อนี้เป็นเพียงเรื่องหลอกลวง

หรวนหนานจูงเอาช็อกโกแลตออกมาตรวจสอบทันทีที่กลับถึงห้องพัก

เมื่อแน่ใจว่าเป็นเพียงช็อกโกแลตธรรมดาที่หักทิ้งลงท่ระบายน้ำไป

ตอนที่อีกฝ่ายทำเช่นนี้ หลินชีวสือที่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นแล้วก็เกิดสงสัยบางอย่างขึ้นมา จึงพิมพ์ว่า [ตอนที่มาถึง เจียงอิงรู่ยามาชวนผมเข้าทีม]

“มาชวนตรงๆ เลย?”

[อิม ฟุงเข้ามาเลย เหมือนกับ...เงาะจงว่าต้องเป็นผม] หลินชีวสือเองก็ไม่แน่ใจนักว่าเป็นเพราะอะไร จึงพิมพ์ถามต่อว่า [ผมมีอะไรต่างจากคนอื่นหรือ]

หรวนหนานจู่ได้อ่านก็เฉยรอยยิ้มที่ยากจะตีความ “เธอมีความพิเศษอยู่ในตัว ก็ต้องต่างจากคนอื่นอยู่แล้ว”

[ฮะ?]

“สงสัยว่าฉันกับเขาจะมีบางอย่างที่เหมือนกัน” หรวนหนานจู่เปรย หลินชีวสือมองคนพูดอย่างสงสัย

หรวนหนานจู่ลดเสียงลง “ต่างมองเห็นอะไรบางอย่างได้เหมือนกัน ไงล่ะ”

หลินชีวสือได้ยินก็นิ่งไป ตั้งท่าจะถามอีก แต่หรวนหนานจู่กลับไม่ต้องการจะตอบทสนทนา หลังหลินชีวสือคิดอย่างละเอียด นึกย้อนไปถึงตอนที่พบอีกฝ่ายเป็นครั้งแรก เวลานั้นคนตรงหน้าก็ดีกับเขามากเป็นพิเศษ แม้ว่าต่อมาหรวนหนานจู่จะบอกว่าเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นผู้ว่าจ้าง แต่ความจริงลึกๆ แล้วหลินชีวสือไม่เชื่อว่าหรวนหนานจู่จะมาตักม้ามตายกับเรื่องง่าย ๆ เช่นนี้

และตอนนี้เขาก็ได้รับคำตอบ

อะไรบางอย่างที่หรวนหนานจู่มองเห็นในตัวเขาดึงดูดความสนใจของอีกฝ่าย

ขณะที่หลินชีวสือกำลังคิดว่าสิ่งนั้นคืออะไรกันแน่

หรวนหนานจู่ก็โน้มตัวลงมากกระซิบ ไกลังนริมฝีปากของเขาปิดผ่านใบหูของหลินชีวสือ “ฉันเห็นความสุขของเธอไง น่องไป”

หลินชีวสือเม้มปากตัวสั่นสะท้าน เขาอยากจะถอยหนีสักสองก้าว แต่กลับถูกหรวนหนานจู่รั้งแขนเอาไว้

“ไม่อย่างนั้นเธอคิดว่าตัวเธอมีอะไรพิเศษล่ะ” หรวนหนานจู้หัวเราะขึ้นจุก สายตาฉาบไว้ด้วยแววคุกคามซึ่งมีผลทำให้คนหวาดหวั่น ดูไม่เข้ากับใบหน้าขมมองของเจ้าตัว

วินาทีนั้นหลินชิวสือไม่แน่ใจเสียแล้วว่าหรวนหนานจู้ตั้งใจหรือเพียงแค่อั้วเล่น

ขณะเดียวกันเฟิงหย่งเล่อก็เคาะประตูขึ้นมาพอดี “คุณสองคนทำอะไรกันอยู่ เข้าไปในห้องน้ำตั้งนานแล้วนะ”

“เกี่ยวอะไรกับนาย” หรวนหนานจู้ผลักประตูออกไป

เฟิงหย่งเล่อหดคอกเมื่อถูกหรวนหนานจู้จ้องด้วยแววตาไม่เป็นมิตร เขาพูดอย่างเศร้าใจว่า “ผม...ผมแค่อยากเข้าห้องน้ำเฉยๆ”

“ยังเด็กอยู่แท้ๆ ไตมีปัญหาแล้วหรือ”

เฟิงหย่งเล่อ “...”

“ยังดีอยู่หรือปล่า่ะ”

“ดีหรือไม่ดีคุณก็มาลองดูเองไหมล่ะ” เด็กหนุ่มสวนกลับเสียงขุ่น

หรวนหนานจู้จ้องหน้าอีกฝ่ายก่อนเหยียดยิ้ม “จะให้ดูจริงหรือ”

เฟิงหย่งเล่อนึกกลัวขึ้นมาจึงได้แต่เดินคอตกเข้าห้องน้ำไป ทำเหมือนว่าเมื่อครู่ตัวเขาไม่ได้พูดอะไร

หลินชิวสือมองหรวนหนานจู้ยิ้มๆ

เห็นดังนั้นหรวนหนานจู้ก็ตีสีหน้าไร้เดียงสาแล้วพูดว่า “อย่ามองอย่างนั้นสิที่รัก วางใจได้ ฉันมีแค่เธอคนเดียวเท่านั้นแหละ”

หลินชิวสือจึงขึ้นไปนอนบนเตียงโดยไม่คิดจะสนใจหรวนหนานจู้อีก

ทั้งสามกลับไปประมาณหนึ่งชั่วโมงก็ตื่นขึ้นไปสำรวจในสถานพักฟื้นต่ออย่างกระตือรือร้น

พวกเขาได้รับคำใบ้ของประตูนี้มาจากเฟิงหย่งเล่อ สาเหตุที่หรวนหนานจู้เลือกรับงานจากเด็กหนุ่มก็เพราะมิติประตูนี้มีเนื้อเรื่องค่อนข้างละเอียด จัดว่าเป็นมิติที่มีร่องรอยให้ตามต่อได้

หลังจากได้รับเบาะแสเกี่ยวกับกุญแจและประตูจาก NPC ที่เป็นคนนำทางแล้ว หลินชิวสือกับหรวนหนานจู้ต่างก็นึกถึงภูมิหลังบางอย่าง

ที่ปรากฏอยู่ในคำใบ้

สถานพักฟื้นเวเวอร์ฮิลล์แห่งนี้ได้ซุกซ่อนอุโมงค์สำคัญไว้

เดิมทีอุโมงค์แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเส้นทางเข้าออกและรับส่งสิ่งของ แต่เมื่อจำนวนผู้ป่วยที่เสียชีวิตภายในสถานพักฟื้นเวเวอร์ฮิลล์มีจำนวนมากขึ้น อุโมงค์ก็ถูกใช้เป็นเส้นทางขนส่งศพด้วย

หลังบรรจุกศพลงในถุง ศพก็จะถูกขนย้ายออกจากสถานพักฟื้นผ่านเส้นทางนี้ จุดประสงค์ในการใช้งานอุโมงค์เปลี่ยนไปจากความตั้งใจเดิม กระทั่งตัวอุโมงค์เองก็ยังถูกเรียกขานใหม่ว่า ‘อุโมงค์แห่งความตาย’

“อุโมงค์น่าจะเป็นกุญแจสำคัญ แล้วก็มีความเป็นไปได้ถึงเปิดลิบเปอร์เซ็นต์ว่าประตูจะอยู่ในนั้น” หรวนหนานจู่เอ๋ย

ก่อนหน้านั้นนางพยาบาลพูดว่า พวกเรามีเวลาเจ็ดวันก่อนจะต้องเข้ารับการรักษา เหมือนเป็นการบอกชัดเจนว่าพวกเรามีเวลาเพียงเจ็ดวันในการหาทางออกไปจากที่นี่

ถ้าพ้นเจ็ดวันแล้วยังไปจากที่นี่ไม่ได้... จะเกิดอะไรขึ้นบ้างก็ไม่รู้

“ในเมื่อมันเป็นอุโมงค์ ก็ต้องอยู่ในพื้นที่ที่ค่อนข้างต่ำลงไปใช้ไหมล่ะ พวกเราต้องตามหาไปทั่วทั้งสถานพักฟื้นเลยเธอ” เด็กหนุ่มมิเคราซท์

“ไม่จำเป็นต้องอยู่ในพื้นที่ต่ำเสมอไปหรอก” หรวนหนานจู่เอ๋ย
“บางที่อาจจะเป็นห้องใต้ห้องหนึ่งก็ได้ ถึงยังงั้นก็ไม่ใช้โลกปกติ สิ่งก่อสร้างในนี้อาจไม่ได้เป็นไปตามหลักการทั่วไป พวกเราลองไปดูแถวๆ ที่มีอุโมงค์ของจริงอยู่ก่อนก็แล้วกัน”

“เอานั่นก็ได้” เฟิงหย่งเล่อเห็นด้วย

ตอนนี้หลินชิวสือพบแล้วว่าการแก่งเป็นไปจริงๆ แล้วก็ดีเหมือนกัน ในเมื่อไม่ต้องพูด เขาก็มีเวลาในการคิดมากขึ้น

เดิมทีอุโมงค์ของสถานพักฟื้นเวเวอร์ฮิลล์ตั้งอยู่ที่ชั้นล่างของอาคาร ทั้งสามจึงลงไปที่ชั้นล่างแล้วเดินดูรอบๆ ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจที่หาอะไรไม่พบเลย

อุโมงค์น่าจะอยู่ที่อื่นตามที่หรวนหนานจู่ได้กล่าวไว้จริงๆ

“อุโมงค์ไปอยู่ที่ไหนเนี่ย ตึกก็กว้างขนาดนี้” เด็กหนุ่มไววาย

หรวนหนานจูได้แต่สายหน้าโดยไม่พูดอะไร
 หลินชิวลือทิมพัว [พวกเราไล่หาตุที่ละชั้นใหม่ เพื่อจะมีเบาะแสอื่น]
 เห็นจะมีแค่วิธีนี้เพียงวิธีเดียว ดังนั้นทั้งสามจึงลงมือค้นหาร่องรอย
 ของอุโมงค์ไล่ตั้งแต่ชั้นล่างขึ้นไปชั้นบน

พวกเขาเดินสวนกับทิมอื่นเป็นระยะ คนเหล่านั้นมักจะมีท่าทาง
 กระวนกระวายผิดกับอาการสงบนิ่งของพวกเขาทั้งสามคน แน่ละ คนอื่น
 ไม่รู้เรื่องอุโมงค์ ทั้งยังไม่รู้เรื่องราวของสถานพักฟื้นแห่งนี้ หากต้องการ
 จะออกไปย่อมต้องเริ่มต้นด้วยเบาะแสพื้นฐานที่สุด

หลินชิวลือจึงรู้สึกได้ถึงความสำคัญของคำใบ้ขึ้นมาอีกครั้ง
 ค้นหาถึงชั้นสาม พวกเขายังไม่พบอะไรเป็นพิเศษนอกจากผู้ป่วย
 จิตเวชกลุ่มหนึ่ง

สภาพแวดล้อมภายในสถานพักฟื้นแห่งนี้จัดว่าเลวร้ายอย่างยิ่ง
 ผู้ป่วยบางคนถูกทิ้งไว้บนทางเดิน อากาศในตอนนั้นไม่ถือว่าร้อนแล้ว สายลม
 ที่พัดเข้ามาจากด้านนอกก็หนาวเย็น ทว่าผู้ป่วยบางคนกลับถูกลังเลให้รับ
 ลมเย็นเฉียบอยู่ที่ริมหน้าต่าง ว่ากันว่าการทำงานเช่นนี้จะช่วยทำให้พวกเขา
 ได้รับอากาศบริสุทธิ์มากขึ้น

ถึงแม้หลินชิวลือจะได้อ่านเรื่องราวเหล่านี้มาก่อน แต่เมื่อได้มาเห็น
 ของจริงกับตาก็บังเกิดความรู้สึกไม่ตัวอย่างมาก เพราะคนที่นี่ปฏิบัติต่อผู้ป่วย
 ราวกับไม่ใช่มนุษย์

เมื่อพวกเขาขึ้นไปถึงชั้นที่ห้าก็เริ่มค้นหาจากห้อง 502 ในตำนาน
 ห้องถูกคล้องแม่กุญแจเอาไว้ แต่เรื่องแค่นี้ไม่คณามือหรวนหนานจู
 หรวนหนานจูสะเดาะแม่กุญแจอย่างชำนาญท่ามกลางสายตาดกตตะลึง
 ของเฟิงหย่งเล่อ

ประตูเปิดออก ห้องถูกทิ้งร้างมานานจึงมีฝุ่นเกาะอยู่ทั่วทุกตารางนิ้ว
 ห้องนี้ดูเหมือนจะไม่ได้ใช้มาเป็นเวลานาน สมัยก่อนน่าจะใช้เป็น
 ห้องทำงานเพราะภายในไม่มีเตียงผู้ป่วย มีเพียงโต๊ะทำงานกับชั้นวางหนังสือ
 จำนวนหนึ่งเท่านั้น

ทว่าสิ่งที่ค่อนข้างสะดุดตาหลินชิวลือก็คือหนังสือที่วางอยู่บนชั้น

ทั้งสามเดินเข้าไปในห้อง

หลินชิวสื่อหยิบหนังสือบนชั้นออกมา บนหน้าปกเขียนไว้ว่า *พยาธิวิทยา* หนังสือบนชั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับการรักษาผู้ป่วยแทบทั้งสิ้น เพียงแต่วิธีการรักษาในยุคนั้นยังเป็นการรักษาแบบผิดๆ หลินชิวสื่อจำได้ว่า ช่วงเวลานั้นมีการรักษาด้วยการทำให้เลือดไหลออกมา ซึ่งดูเป็นเรื่องไม่สมเหตุผลผลอย่างยิ่งในโลกปัจจุบัน

“เสีย! อะไรเนี่ย!” จู่ๆ เฟิงหย่งเล่อที่ตอนแรกกำลังคันตุ้เก็บของอยู่ ก็ผงะถอยไปหลายก้าวราวกับหวาดกลัวอะไรบางอย่าง

หลินชิวสื่อเดินเข้าไปดูก็เห็นว่าในลิ้นชักที่เปิดอ้าอยู่ตรงหน้าเด็กหนุ่มมีศพเด็กทารกวางอยู่ ศพมีขนาดเล็กมากราวกับเป็นของเด็กทารกที่อายุยังไม่ครบหนึ่งเดือนดี

“เอามาเก็บไว้ในนี้ทำไม แต่คำใบ้บอกว่าทำแห้งแล้วไม่ใช่หรือ” เฟิงหย่งเล่อบนพึมพำ

การยุติการตั้งครรภ์ในปัจจุบันไม่นับเป็นเรื่องอันตราย เพียงแค่ต้องขูดมดลูกไม่ให้เหลือเนื้อเยื่อตกค้างอยู่ภายในเท่านั้น แต่เมื่อพูดถึงสถานพักฟื้นที่มีวิธีการรักษาอันจำกัดจำเขี่ยในยุคนั้น การทำแห้งกลับกลายเป็นเรื่องที่น่าท้อใจให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้ และที่สำคัญ...ทารกคนนี้ไม่ใช่เด็กที่ถือกำเนิดขึ้นอย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม

“ก็ทำแห้งนะสิ” หรวนหนานจู่พิจารณาร่างทารกอยู่ครู่หนึ่ง “อวัยวะของเด็กไม่ครบ”

“คุณกลัวมากเลย” เฟิงหย่งเล่อยิ้มแหย

หรวนหนานจู่ไม่พูดอะไร แต่ขณะที่หลินชิวสื่อคิดว่าอีกฝ่ายจะปล่อยเรื่องนี้ให้ผ่านไปเฉยๆ เขากลับโพล่งสิ่งที่น่าตกใจขึ้นมา “ศพของเด็กเฟิงถูกเอามาวางไว้”

“ว่าไงนะ” เด็กหนุ่มตกใจจนสะดุ้ง

“ตัวศพสะอาดมาก ไม่มีฝุ่นเลย...” หรวนหนานจู่กล่าว

นอกจากจุดนี้แล้ว บริเวณต่างๆ ภายในห้องล้วนปกคลุมไปด้วยฝุ่น ทว่าบนศพของเด็กทารกนั้นไม่มีฝุ่นเกาะเลยแม้แต่น้อย แต่กลับแลดู

สะอาดเยี่ยมเหมือนนกคนนำมาวางไว้ในห้องอย่างระมัดระวัง

หลินชีวิตเหมือนมองแมวศพเด็ก ก่อนจะเห็นว่าได้ลิ้นชักมีตู้ที่ถูกล็อกไว้ จึงงัดมือเรียกหรวนหนานจู้แล้วชี้ไปที่ตู้

หรวนหนานจู้ก็ลงใช้กับติดผมคลายล็อก

เมื่อตู้ถูกเปิดออกก็เผยให้เห็นกล่องรองเท้าวางอยู่ใน หรวนหนานจู้สับสนกับหลินชีวิตก่อนจะเปิดฝากล่อง ในกล่องรองเท้ามีรองเท้าสีน้ำตาล ซึ่งมัลักษณะเหมือนกับที่พวกเขาเคยเห็นบนทางเดินเมื่อคืน ไม่ผิดเพี้ยนวางอยู่คู่หนึ่ง...

จังหวะที่ฝากล่องเคลื่อนออกจากที่ หูของหลินชีวิตก็แว่วเสียงทารกร้อง ตัวของชายหนุ่มปล้นแข็งที่ก่อนจะพบว่าเสียงร้องดังมาจากในลิ้นชัก

“อู๊...อู๊...” ซากทารกที่แห้งเหี่ยวไปแล้วลืมหูลืมตาขึ้น ก่อนจะเริ่มขยับมือและเท้าราวกับทารกแรกเกิด

ทารกพยายามจะคลานออกมาจากลิ้นชัก แต่หรวนหนานจู้กลับไวกว่า เขารีบดันลิ้นชักคืนกลับเข้าที่ทันที

“ไปเถอะ” หรวนหนานจู้พูด

ทั้งสามกลับออกมาอย่างพร้อมเพรียง ก่อนไปยังไม่ลืมหูลืมตา แม่กัญแจล็อกไว้ตามเดิม

เสียงร้องของทารกเงียบไปหลังจากพวกเขาพ้นจากบริเวณห้อง

เม็ดเหงื่อผุดขึ้นมาตามไรผมของเฟิงหย่งเล่อ เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายดังเอือก “เด็กคนนั้นจะเกี่ยวกับกัญแจไหม”

“ยังไม่รู้ แต่ยืนยันได้แล้วว่าเด็กกับรองเท้าสีน้ำตาลมีความเกี่ยวข้องกัน” หรวนหนานจู้ตอบ

ทั้งสามคนปรึกษากันระหว่างเดินกลับที่พักชั้นล่าง

เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานทำให้หลินชีวิตต้องตรวจสอบเลขห้องก่อนจะเข้าห้องเพื่อความแน่ใจ เมื่อเห็นว่าไม่ได้เปลี่ยนเป็นเลข 502 ก็เดินเข้าห้องไป

แม้หมายเลขห้องของพวกเขาจะไม่ได้เปลี่ยนเป็น 502 แต่ห้องข้างเคียงกลับไม่ใช่ เดิมทีหลินชีวิตตั้งใจจะไปเตือน แต่หรวนหนานจู้

กลับรังไว้ “ห้องเจียงอิงรู่ย”

หลินชิวลือหยุดฝีเท้า

“ในเมื่อเขาถูกใจเธอมาก แถมยังส่งช็อกโกแลตให้ฉันอีก พวกเราก็คควรจะส่งของขวัญคืนกลับไปบ้างสินะ” หรวนหนานจู่เผยรอยยิ้มเสแสร้ง

หลินชิวลือพยักหน้าหงึกหงักบ่งบอกว่าตนเข้าใจดี

เจียงอิงรู่ยให้ช็อกโกแลตหรวนหนานจู่โดยมีเจตนาร้ายแอบแฝง หลินชิวลือไม่ไร้เดียงสาขนาดจะหลงเชื่อว่าอีกฝ่ายให้เพราะเป็นห่วงที่หรวนหนานจู่ดูไม่เจริญอาหาร

เฟิงหยงเล่นเองก็ไม่ขอออกความเห็น ในบรรดาคนที่เข้ามาในมิติประตูพร้อมกัน นอกจากเพื่อนร่วมทีมแล้ว คนที่เหลือต่างนับเป็นศัตรูจะตายลงไปอีกหนึ่งก็ไม่ถือเป็นอะไร

พวกเขา กลับเข้าไปในห้อง เริ่มปรึกษากันถึงแผนการในวันต่อไป

ขณะที่กำลังพูดคุยกัันอยู่นั้น หลินชิวลือก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคู่หนึ่งหยุดลงตรงหน้าห้องพักของพวกเขา เสียงนั้นเบามาก หากไม่ใช่เพราะหลินชิวลือมีความสามารถในการได้ยินเฉียบคมกว่าคนทั่วไปก็เกรงว่าจะไม่มีทางได้ยินเป็นแน่

ตอนแรกหลินชิวลือยังคิดว่าจะจะเป็นเหตุการณ์รองเท้าส้นสูงวิ่งพล่านแบบเดียวกับเมื่อคืน ทว่าหลังจากเสียงฝีเท้าผ่านไปแล้ว เขากลับได้ยินเสียงบางอย่างซึ่งคล้ายกระดากซ์กับไม้เสียดสีกันมาจากบนประตู

หลินชิวลือทำสัญญาณมือให้คนอื่นเงียบซัดการพูดคุยกของอีกสองคนก่อนจะชี้ไปที่ประตู

หรวนหนานจู่เข้าใจในทันที เขายืนขึ้นแล้วเดินไปเปิดประตู

หญิงสาวคนหนึ่งยืนท่าทางประดักประเดิดอยู่นอกประตู หลินชิวลือจำชื่ออีกฝ่ายได้แม่นยำ เพราะเป็นคนที่มีขอมายู่กับพวกเขา แต่ถูกหรวนหนานจู่ปฏิเสธไปเมื่อวาน... เซร์จืออวี่น

“มีธุระอะไร” หรวนหนานจู่ถามเสียงเย็น

“ไม่...ไม่มี ฉะ...ฉันแค่อยากมาทักทายพวกคุณ” หญิงสาวมีสีหน้าเล็กเล็ก

หรววนหนานจู่เงยหน้ามองประตูห้องของพวกเขา ก็พบว่าป้ายที่มีเลข 406 ถูกถอดออกไปอยู่ในมือข้างหนึ่งของเซวีจืออวี่น เธอซ่อนมืออีกข้างไว้ข้างหลัง ตัวสั่นไปหมด

“เธอถืออะไรไว้ในมือ” หรววนหนานจู่ถามเสียงเบา

ร่างของหญิงสาวยิ่งสั่นหวั่น แม้คนตรงหน้าจะไม่ได้ตวาด สายตาก็ไร้แววโหดเหี้ยม แต่เธอกลับรู้สึกหัวน้เกรงอีกฝ่ายขึ้นมาจับจิตจนหลุกไปทั่วแผ่นหลัง

“เธอถืออะไรไว้ในมือ” หรววนหนานจู่ถามซ้ำ

หลินชีวสี่อู้คิดว่าอีกฝ่ายกำลังจะหมดความอดทน เขาจึงถลันไปแย่งเอาสิ่งที่เซวีจืออวี่นกำซ่อนไว้ข้างหลังออกมา ก่อนที่หรววนหนานจู่จะระเบิดอารมณ์

มันคือป้ายเลขห้อง ตัวเลข 502 บนป้ายนั้นเด่นสะดุดตาเสียจนทำให้ตาเจ็บ

หรววนหนานจู่เห็นเข้าก็หัวเราะ เขายื่นมือออกไปกระชากผมของเซวีจืออวี่น บังคับให้เธองยหน้าขึ้นมาสบตา “เซวีจืออวี่นใช่ไหม ฉันจะจำเธอไว้... ไม่ใช่สิ ต้องเป็นฉันจะจำพวกเธอไว้”

เซวีจืออวี่นตกใจเนื้อตัวสั่นหวั่น พร่าขอโทษหรววนหนานจู่เสียงสะอื้นฮัก

หรววนหนานจู่ปล่อยมือออกจากเส้นผมของหญิงสาวพร้อมหยิบป้ายจากมือของหลินชีวสี่อู้ เขากล่าวเสียงเรียบคล้ายเป็นช่วงคลื่นลมสงบก่อนพายุจะพัดกระหน่ำ “ฉันแนะนำว่าคืนนี้พวกเธอควรจะนอนแยกกัน แล้วก็แยกกันนอนหลาย ๆ ห้องด้วย ใครจะไปรู้ว่าป้ายนี้จะไปเผลออยู่บนประตูห้องของพวกเธอตอนไหน” เขาหัวเราะ

เซวีจืออวี่นร้องไห้เมื่อได้ยินคำข่มขู่ของหรววนหนานจู่

หรววนหนานจู่กลับปิดประตูใส่หน้าหญิงสาวอย่างไม่คิดจะรักษามารยาท

หลินชีวสี่อู้พิมพ์ถามด้วยใบหน้าเคร่งเครียด [ทำไมพวกเธอต้องทำแบบนี้ด้วย ฆ่าคนในประตูอาจจะโดนแก้แค้นก็ได้ไม่ใช่หรอ]

ฝ่ามิตประตุนระ เล่ม 3

“แก้แค้นได้ก็จริง แต่มีเงื่อนไขคือคนที่ถูกฆ่าต้องรู้ว่าตัวเองตาย
ได้อย่างไร และใครเป็นคนฆ่า” หรวนหนานจู่อธิบายเสียงเบา
หากแม้แต่ตายอย่างไรก็ยังไม่รู้ แล้วจะเอาอะไรไปแก้แค้นกัน

